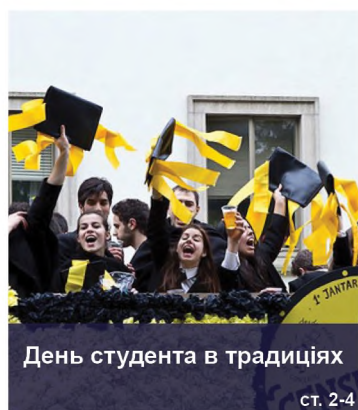

Контакт

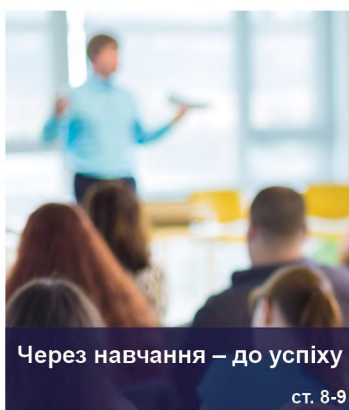
НОВИЙ

Навчальна газета кафедри журналістики та видавничої справи факультету української філології та соціальних комунікацій ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

День студента в традиціях

ст. 2-4

Через навчання – до успіху

ст. 8-9

Онлайн-радіо – новий етап розвитку університету

ст. 10-11

3 ДНЕМ СТУДЕНТА!

Любі мої студенти!

Щиро й сердечно вітаю Вас з Днем студента, святом молодості, мрій і творчих надій!

Усім студентам бажаю досягти своєї мети в житті: випускникам – реалізуватися як фахівці в улюбленій справі, першокурсникам – здобути в університеті максимум знань, досягти успіхів у навчанні, оволодіти обраною спеціальністю.

Тож, хай знання, досвід та практика, які ви отримаєте в університеті, стануть у нагоді у вашому подальшому професійному житті.

Бажаю, щоб граніт науки, який зустріне вас на вашому шляху, підкорювався легко і невимушено, щоб у вашому житті з іменником студент поєднувалися прикметники щасливий, талановитий, розумний, працьовитий, творчий, креативний, а мету життя передавали дієслова радіти, любити, шукати, мати, творити.

Т. С. ПІНЧУК,
канд. філол. наук, професор,
декан факультету української
філології та соціальних
комунікацій

Шановне студентство!

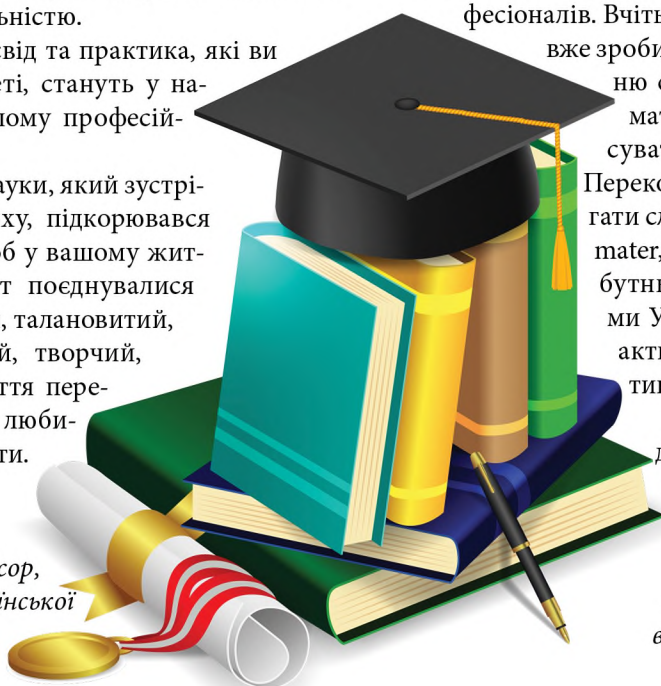
Прийміть щирі вітання з нагоди Міжнародного дня студента. У цей знаменний день хочеться вам побажати, щоб роки навчання у ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» запам'яталися Вам на все подальше життя.

Навчання – це перший ступінь становлення вас як професіоналів. Вчіться самостійно приймати рішення. Ви вже зробили важливий крок, обравши майбутню спеціальність. Тепер належить отримати знання, щоб потім з успіхом застосувати їх на практиці.

Переконаний, що Ви й надалі будете зберігати славні студентські традиції нашої alma mater, будете впевнені в собі, у своєму майбутньому, зростати справжніми патріотами України. Залишайтеся завжди такими активними, ідейними, щасливими, креативними, радісними та успішними.

Бажаю всім миру, міцного здоров'я, добра, наснаги, оптимізму та реалізації найзаповітніших мрій!

А.О. ГАЛИЧ,
канд. філол. наук, доцент,
завідувач кафедри журналістики та
видавничої справи, головний редактор
газети «Контакт»

Найкращі свята – ті, що відбуваються всередині нас!

Колонка редактора

Щороку 17 листопада студентство усього світу відзначає своє «професійне» свято. Саме в цьому «золотому» віці визріває перше кохання, поглиблюється пізнання світу, відбувається становлення особистості та обирається подальший життєвий шлях, і саме зі студентської лави починається довга і наполеглива дорога пошуків. Недарма свято студентства з нетерпінням очікують безпосередні його винуватці – студенти. Для них це особлива дата, яка завжди нагадуватиме про незабутнє, неповторне, безтурботне, доросле й самостійне життя. З одного боку, це схвилювані підготовки до модульних контролів, неспокій перед екзаменами, наполегливе накопичення балів на семінарських та практичних заняттях. Але з іншого – це незабутні прогулянки з друзями, дискотеки, запізнення й веселі вечори в гуртожитку... Усі, хто закінчив навчання, із задоволенням згадають ці роки, а нинішні студенти тільки пишуть свою історію.

Своєрідним життєписом студентів-журналістів став черговий номер навчальної газети «Контакт». Відкриває її стала рубрика «Студентське життя», до якої органічно вписався журналістський матеріал про традиції святкування Міжнародного Дня студента від Данила Черниченка. Особливості відзначення свята студентами факультету української філології та соціальних комунікацій відверто розкрила Марина Чумакова в однойменній замітці.

Рубрика «Чим живемо» представлена матеріалом Олени Смитаніної про діяльність університетської радіостудії, яка відкрила широкі можливості для викристалізації своїх професійних умінь студентами журналістських спеціальностей. Це великий крок уперед, шлях до інформативності, покращення навичок і практичного досвіду, який у майбутньому відчинить будь-які двері до медіавсесвіту.

Серед подій факультету та університету в цілому – написання Всеукраїнського диктанту єдності в День української писемності та мови. Захід продемонстрував цілісність Батьківщини й рідної Альма-матер. Серед переможців заходу – студенти нашого факультету. Ну-мо, дізнаємось разом їх імена!

Активність – це про нас! Студенти не тільки навчаються, але й навчають, відвідують тренінги, додаткові лекції, складають власні вірші. І про здоров'я не забувають. А ще діляться своїми враженнями про це на сторінках улюбленої газети. Найбільш активні майстри пера попіклувалися про оновлення логотипу «Контакту». Редакційна колегія випуску визначила три найкращі логотипи, підготовлені студентами та магістрантами кафедри журналістики та видавничої справи. Найвдаліший із них вже пристосований до чергового випуску студентської газети. Його автором є магістрантка другого року навчання спеціальності «Медіакомунікації» Третякова Юлія.

Марта СІКОРСЬКА, 1-Ж (мат.)
редактор від студентів

ДЕНЬ СТУДЕНТА В ТРАДИЦІЯХ

Українське студентство на сьогодні дуже призвичаїлося до європейської традиції святкування Міжнародного дня студентів. День студента – це майже завжди яскраве та незабутнє свято, яке ще з 17 листопада 1942 року – дня свого заснування в Лондоні на міжнародній зустрічі студентів – святкується не тільки всією Європою, а майже всім світом! Наша ж держава офіційно долучилася до нього вже із самого кінця ХХ століття.

Наша молодь невпинно зміцнює зв'язки із молоддю європейською, підтримуючи практику студентського та культурного обміну. Тож, було б актуально та цікаво розглянути, з нагоди святкування Дня студента, як відмічає своє «професійне свято» студентство Сполучених Штатів та деяких країн Старої Європи – головних осередків «західного світу», переосмисливши таким чином своє ставлення до культури святкування й водночас порівнявши підхід двох окремих характерів – українського та західного.

Варто одразу зазначити, що здебільшого Європа святкує День студента по-світськи: вечірками та концертними виступами, та де і є певні традиції, там вони дуже специфічні та унікальні. Саме цю унікальність доцільно було б перейняти для вітчизняної традиції відзначення головного свята студентства, бо як слушно зазначив національний геній Тарас Шевченко, чиє ім'я гордо носить наша альма-матер, – «І чужому навчайтесь, і свого не цурайтесь».

Почнемо із США, а саме із відомого Гарвардського університету, де протягом вже більш ніж ста років кожного 8 лютого проводиться карнавал, театралізовані святкування, під назвою «Nasty Pudding» на честь страви, яку з 1795 року традиційно приносили на збори студентського клубу, покликаного «культивувати суспільні симпатії і цінності, почуття дружби і патріотизму». Це свято вважається одним з найбільш масштабних і веселих студентських карнавалів США з костюмованим парадом. Традиційно

і чоловічі, і жіночі ролі у святкуванні виконує сильна стать, на згадку того, що раніше до Гарварда приймали виключно юнаки.

Тим часом у не менш відомому університеті Оксфорд майбутніх студентів прийнято вбирати в чорний магістерський плащ з білим метеликом, даючи новачкам можливість від самого початку відчути, як насправді бути випускником. Та замість знущань і жартів студентам показують, до чого потрібно прагнути в навчанні.

У техаському університеті A&M

традицією є відзначати День студента розведенням величезного багаття з колод. Багаття Еггі - це традиція, що виникла ще у 1909 році та офіційно заборонена останні 15 років, оскільки є занадто небезпечною. Але ця заборона спонукала студентів створити більш масштабну копію цього вогняного дійства поза територією кампуса, де щорічно збирає близько 15 000 глядачів.

Загалом, американці люблять свята й уміють зробити їх цікавими і яскравими. Тому в День студента на вулицях можна побачити паради молоді в формах своїх вишів, духові оркестри, різні ярмарки, виступи з такої нагоди сенаторів і конгресменів.

Основне дійство відбувається вночі, подалі від сторонніх очей, на вечірках і дискотеках. Наприклад, у Гарвардському та Страдфортському університетах, крім інших традицій на вечірках, у кінці дня прийнято посвятиватися в студенти шляхом роздягання до нижньої білизни.

Також студентські союзи американських ВНЗ у цей день влаштовують культурні вистави та шоу, а також інтернаціональні вечери прямо на території кампусів.

У Фінляндії існує традиція відзначати студентські свята на ринку. Та замість грошей торгівля там здійснюється шляхом обміну речами. Також першокурсникам прийнято перетягувати канат й брати участь в ігрових перегонах. Після ринку всі йдуть на карнавал. Студентам потрібно виконувати певні завдання, дотримуючись позначених «станцій», як це часто роблять у нас, наприклад, на Дні здоров'я у школах та дитсадках.

Але найвідоміше дійство проходить 1 травня, котли фінські студенти

відзначають свято Ваппу, від імені святої абатиси Вальбург. До кінця XVIII століття це свято мало релігійний характер, та сьогодні це масштабний

студентський захід. У цей день молоді люди, закінчивши ліцей, отримують студентські кашкети як символ переходу на новий рівень дорослого життя. За традицією святкування Ваппу починається напередодні – 30 квітня, коли випускники слухають поздоровлення президента країни. У Гельсінкі проходять студентські гуляння, які

відкриваються ввечері біля фонтану «Аманда» – символу Гельсінкі, церемонією покладання на голову статуї Хавіс студентського білого кашкета. Голову статуї прийнято заздалегідь милити. Честь покладання кашкета щороку переходить від одного вузу до іншого. Для статуї виготовляють спеціального кашкета, довжина кола якого становить 85 сантиметрів. До речі, такі білі кашкети носять в цей день усі, хто був колись або є зараз студентами, будь то першокурсник, чи людина літнього віку. Ця традиція створює теплу атмосферу єдності поколінь студентства.

Після ритуалу з Амандою всі відправляються на центральну площу до Кафедрального собору та там продовжують пити, їсти та спілкуватися. Наступного дня, 1 травня, переважна більшість жителів Гельсінкі відправляється до парку Кайвопуйсто, де влаштовують пікнік.

День студента у Португалії. У Порто і Коїмбре в травні проходить велике студентське свято Кейма (спалювання стрічок). Кеймен починається опівночі, коли студенти гучно співають серенади біля пам'ятника одному з португальських королів. У міському парку виступають місцеві і приїжджі музичні групи. Кульмінація свята – студентська хода, яка проходить через усе місто. Кожен виш одягається у власну «уніформу», усі учасники, тримаючи в руках свої стрічки, рухаються поряд із прикрашеною яскравими пап'є-маше вантажною машиною. У кузові сидять випускники, а першокурсники повзуть на колінах услід по бруківці. На стадіоні проходить церковна служба, а потім урочисто спалюються стрічки кожного вузу.

У Німеччині немає офіційного Дня студента, але подібні свята німецькі вищі влаштовують досить часто. Раніше тут існувало Вартбургське свято (Wartburgfest), що зародилося 25 січня сторіччя тому, але воно пішло у минуле, поступившись іншим святкам.

Наприклад, День університету (Dies Academicus) – так називається студентське свято, яке регулярно, нерідко навіть кілька разів на рік, проводиться в вишах Німеччини.

Заняття в цей день прийнято скасовувати. Замість лекцій і семінарів в університетах влаштовують Дні відкритих дверей, різні інформаційні заходи, свята з нагоди закінчення сесії, концерти, спортивні змагання, а також екскурсії, пікніки, піші походи, у які студенти відправляються разом з викладачами. Дата проведення Дня університету варіюється від вузу до вузу, а іноді і від факультету до факультету. Як правило, її призначає ректор. Найчастіше День університету організують на чергову річницю з дня заснування ВНЗ. У Берлінському вільному університеті це День Ернста Ройтера, і припадає він на 4 грудня.

Утім, нерідко День університету перетворюється у свято спорту, коли з ранку до вечора в університетських містечках проходять всілякі турніри. За традицією вони завершуються вшануванням переможців і спільним веселим святком з музикою і танцями.

Біля восьми тисяч чоловік зібралося в кінці травня минулого року на спортивне свято в Геттінгському університеті імені Георга-Августа. До програми свята увійшли змагання з

футболу, пляжного волейболу, акробатики, легкої атлетики, багатьох інших видів спорту, а також всілякі розважальні шоу і концерти. Кульмінацією дня стала велика вечірка під відкритим небом.

Норвегія раз в два роки проводить масштабний Міжнародний студентський фестиваль - The International Student Festival in Trondheim (ISFiT).

Фестиваль з кожним роком зі звичайного гуляння переростає в серйозний захід, де піднімаються теми «Освіти», «Глобальних кордонів», «світобудівництва» і т.д.

У Великій Британії День студента відзначають досить спокійно. Серед випускників поширена традиція «мапи пабів», коли група студентів ставить собі за мету відвідати максимальну кількість таких закладів. У іншому великобританці, подібно до більшості студентів країн Європи, проводять свято без якихось визначних традицій, у компанії найближчих однокласників і рідні.

Загалом, у Європі Міжнародний день студентів має характерне соціально-політичне спрямування, наслідуючи початковий характер самої пам'ятної дати. Студентський рух нагадує про себе, як про активну суспільну силу. Щорічно з нагоди Міжнародного дня студента Європейський студентський союз (ESU), Організаційне бюро студентських спілок шкіл Європи (OBESSU), різні ВУЗи, студентські організації та учні зі всього світу організують низку заходів. Зокрема, організовуються зустрічі та тури, соціальні та благодійні акції, а також масові демонстрації та ходи. Вони спрямовані на підтримку доступної освіти для студентів, незалежно від національності, походження та соціального стану. Тож, студентська громада тут становить значну силу, яка відрізняється великою духовною єдністю у боротьбі за своє майбутнє. І відносини України із цією громадою можуть будуватися тільки на взаємній підтримці та активності.

Данило ЧЕРНИЧЕНКО, 2-Ж

СВЯТКОВЕ ДОЗВІЛЛЯ: ЗАРАХОВАНО!

Найулюбленішим і найпам'ятнішим молодіжним святом по праву вважається Міжнародний День студента – свято молодості та веселощів.

В Україні офіційно День студента запроваджено лише у 1999 році, але свято щороку стає дедалі популярнішим. Цього знаменного дня в кожному навчальному закладі країни проходять тематичні розважальні заходи для студентської молоді. Не стало винятком і студентство факультету української філології та соціальних комунікацій, які старанно й наполегливо готувалися до найвизначнішого заходу в навчальному році.

Студентське самоврядування факультету української філології та соціальних комунікацій, під керівництвом студентського декана Тетяни Царевської, доклало значних зусиль для організації розважальної програми. Ідеї, які виникали в студентів, успішно були реалізовані за підтрим-

ки заступника декана з соціально-гуманітарної роботи Надії Миколаївни Карлової.

Святкова дискотека цього року

відбулася у стінах нічного розважального клубу міста Старобільська «Mega Dance». Грамотами від студентської асамблеї університету та преміями від первинної профспілкової організації Луганського національного університету імені Тараса Шевченка були нагороджені активні та ініціативні студенти, які доклали великих зусиль для розвитку рідної Альма-матер. Серед нагороджених були й студенти нашого факультету. Так, за активну участь у житті університету та факультету була нагороджена студентка III курсу спеціальності «Журналістика» Марина Чумакова, а за активну суспільну діяльність відзначена студентка II курсу спеціальності «Журналістика: видавнича справа та редагування» Тетяна

Царевська.

Після нагородження розпочалася розважальна програма. Студенти кожного структурного підрозділу університету підготували цікаві конкурси, переможці яких отримали призи.

Запальними та вражаючими були хореографічні виступи колективу «Натхнення», у якому танцює студентка I курсу спеціальності «Українська мова і література. Мова і література (англійська)» Єлизавета Громова.

Студентська пора – одна з найбільш романтичних та найзапальніших у житті людини. Неповторні яскраві емоції, що супроводжують молодь під час навчання й суспільно-гуманітарної діяльності в закладах освіти, стають палкими та приємними спогадами, що надихатимуть кожного їх представника на нові й нові звернення.

Марина ЧУМАКОВА, 3-Ж

СВЯТО ЗДОРОВ'Я

Здоров'я – безцінний дар для людини, тому ставитися до нього треба дбайливо і з особливою турботою. Щорічно студенти факультету української філології та соціальних комунікацій Луганського національного університету імені Тараса Шевченка збираються разом, аби активно відзначити цей значущий день. Так і цього року, 26 вересня о дев'ятій годині ранку, майже в повному складі, студенти й викладачі факультету традиційно вирушили до стадіону запасного поля, що знахо-

диться на околиці Старобільська, щоб в останні теплі дні продемонструвати свою фізичну силу та спритність.

Перед початком заходу, до прибуття колони студентів, на затишному узбіччі стадіону організатори вже розклали спортивний інвентар, готуючи низку спортивних і розважальних конкурсів, а саме: естафетний забіг, перегони на лижах, ігри із м'ячем на вибування, перетягування канату та багато іншого.

У протиборстві зіткнулися команди ФУФСК та ІФМІТу, які виявились однаково активними й цілеспрямованими. Вкотре перемогла дружба, і основна мета була реалізованою – приязно зібратися разом, розслабитися, розважитися, отримати повний заряд бадьорості та енергії від сонця та свіжого повітря.

Родзинкою свята і в той же час важливим елементом змагання було приготування традиційної страви – студентського кулішу на багатті, який після завзятих змагань виявився як ніколи доречним. Веселі, хоча й трохи втомлені студенти повернулися до галявини, куди манливим ароматом зазивав казан із смачною стравою. І дійсно, кажуть, що після фізичної активності їжа вдвічі смачніша. Студенти поповнювали сили, розмовляли, сміялися, фотографувалися, загалом, кріпили дружню атмосферу, остаточно задовольнившись своїм грайливим настрій.

**Данило ЧЕРНИЧЕНКО, 2-Ж,
Юлія КУТЬКО, 2-ВС**

«Чому Конституція не винна»

20 вересня засновник Фонду «Рідна країна», доктор політичних наук Микола Томенко був на Луганщині, де зустрівся зі студентами та викладачами евакуйованих вузів – Луганського національного університету імені Тараса Шевченка, та Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля.

М. Томенко прочитав змістовну й корисну лекцію на тему «Чому Конституція не винна», довівши на конкретних прикладах, що всі наші політичні негаразди – не від недоліків у тексті Конституції, а від її незнання та невиконання.

Продовжуючи акцію «Творимо український світ», Микола Томенко

презентував в університетах і передав освітянам просвітницькі проекти Фонду «Рідна країна».

Так, на зустрічах зі студентами, викладачами, працівниками бібліотек, шкіл та музеїв Луганщини від Фонду було подаровано «Українські щорічники», навчальні посібники «Україна: історія Конституції», DVD-диски «7 чудес України» (40 фільмів про найкрасивіші, найважливіші та найцікавіші місця нашої країни), аудіодиски «Класика української літератури. Живі голоси» та «Слуханка для української малечі».

Крім того, бібліотеки університетів отримали в подарунок новітню літературу юридичного, економічного та гуманітарного спрямування, яку передав для користування юридичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Євген ХОЛОДНЯК, 1-Ж

Усьому свій час і не варто його квалити.

МЕДІАГРАМОТНІСТЬ – ЗАХИСТ ВІД ОМАНИ

2 листопада на базі Микільської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів відбувся тренінг, присвячений проблемі медіаграмотності серед сучасної молоді, організатором якого став студент 1 курсу спеціальності «Журналістика» Ярослав Яковенко.

Учасниками заходу були учні 7-11 класів, які активно взяли участь в обговоренні досить злободенної на сьогодні теми, яка отримала назву «Захист від дезінформації».

Наразі медіаграмотність викликає багато питань і суперечок, і саме молоде покоління найбільш підвладне прихованим способам дезінформування. Проводячи попереднє опитування серед шкільної молоді, стало зрозуміло, що більшість учнів стовідсотково довіряють засобам масової комунікації. Тому

основним гаслом заняття стало викриття дезінформації та її критична оцінка.

Школярам були продемонстровані повчальні соціальні відеоролики з медіаосвіти, завдяки яким молодь мала змогу побачити й проаналізувати, яким чином мас-медіа можуть розповсюджувати пропаганду та вводити в оману наше суспільство. Також на конкретних прикладах були розглянуті основні технології й механізми масовокомунікативного впливу на суспільну свідомість

Учасники тренінгу мали змогу ста-

вити запитання, які їх цікавили, адже тема медіаграмотності викликала неабиякий інтерес серед учнів.

Основну мету було досягнуто: школярі усвідомили, що рівень довіри до сучасних ЗМІ не може бути беззаперечним. Процесу сприймання масової інформації, головним чином, має передувати ретельна перевірка на істинність повідомлень, шляхом їх порівняння в декількох незалежних джерелах.

Захід пройшов у формі дружньої дискусії, учні отримали нові знання, а значить стали певною мірою захищеними від дезінформації, яка кожного дня надходить у суспільство.

Ярослав ЯКОВЕНКО, 1-Ж

СЕМІНАР ІЗ ЖУРНАЛІСТИКИ

Студентка спеціальності «Журналістика» Марина Чумакова взяла участь у семінарі «Стандарти журналістики в умовах війни та кризи».

Семінар проходив у місті Северодонецьку в кризовому медіа-центрі «Сіверський Донець» 9-10 листопада. На заході також були присутні Президент Академії української преси, професор Валерій Іванов, засновник газети «Дзеркало тижня» Володимир Мостовий та практикуючий військовий журналіст, ла-

уреат премії Гран-Прес «Журналіст року 2014» Петро Андрусечко.

Під час тренінгу піднімалися важливі теми, серед яких права та обов'язки журналіста в період воєнної компанії, методи збору інформації тощо. Не уникнули теми плагіату, фабрикації та маніпулювання інформацією. Як свідчить статистика, довіра суспільства до вітчизняних медіа є дуже низькою. Це пов'язано в першу чергу з продуктом, який пропонують суспільству представники преси. Як правило, він насичений інформаційним насиллям, пропагандою, а інколи відвертою брехнею. Одна з причин неякісного продукту є непрофесійність журналіста.

Журналістика – це тяжке ремесло. Працювати у цій ниві може лише людина, яка ознайомила з її стандартами. Саме дотримання стандартів є запорукою якісного продукту.

При виконанні своїх обов'язків потрібно займати позицію абсервера, необхідно описувати події, а не бути їх учасником. Особливу увагу Валерій Іванов звернув на джерела інформації:

«Головна різниця між "звичайним" журналістом і "читаючим" полягає у тому, що останній володіє ексклюзивною та правдивою інформацією і швидко її розповсюджує».

Військовий журналіст Петро Андрусечко розповів про стандарти журналістики в умовах бойових дій наголосивши на тому, що у зоні військового зіткнення журналіст має працювати у спеціальній захисній формі з позначками «преса». Під час тренінгів панувала невимуслена і сприятлива для роботи дружня та позитивна атмосфера.

По завершенню усі учасники отримали сертифікати про участь, а одержані на семінарі знання знадобляться в майбутній професійній діяльності.

Тетяна ЦАРЕВСЬКА, 3-ВС

Треба самому багато знати, щоб навчати інших.

«Через навчання – до успіху»

Журналісти дуже часто порівнюють себе із серфінгістами. Як і останні, вони мають навчитися триматися «на хвилі». Ті, хто встає на дошку, знають, що встояти на ній не так легко, як здається. Потрібні необхідні знання і навички. Проте морська чи океанська хвиля ніколи не буває однаковою. Кожного разу треба пристосовуватися до нових умов, уміти правильно оцінити ситуацію і зробити все можливе, щоб залишитися твердо стояти на дошці. Так і журналіст. Кажуть, що медійник – людина, яка знає все і не знає нічого. Час іде, і всі зміни, які відбуваються у середовищі, у суспільстві, так чи інакше позначаються на роботі журналіста. Йому постійно доводиться пристосовуватися до певних умов, бути гнучким, учитися чомусь новому. Ніхто не буде заперечувати, що досвід приходить із часом, у процесі роботи.

Але, як зазначають самі журналісти, безцінні поради, цікаву й корисну інформацію вони отримують у процесі відвідування різноманітних спеціалізованих тренінгів.

Олексій БЕСКЛЕТКО,
журналіст Latifundist.com

Ще в студентські роки я намагався вдосконалювати практичні журналістські навички. Семінари та тренінги від досвідчених журналістів дозволяли розуміти, що при написанні того чи іншого тексту важливіше, які акценти і як слід розставляти. Сьогодні брати участь у професійному навчанні стало простіше. У Фейсбуці досить медійних спільнот, де інформують про майбутні вебінари. Так навіть їхати нікуди не треба. Навчання та обмін досвідом стали доступними онлайн.

Але в будь-якому разі, професійні журналісти зазначають, що інколи дуже складно знайти достатньо часу на навчання.

Олексій ФАЛІН,
журналіст «ТРК Україна», блогер

Поки ти вчишся – колегам доводиться виконувати твою роботу. Адже

новини відбуваються кожен день. Для журналістів тренінги завжди потрібні. Як мінімум, вони дозволяють згадати і впорядкувати наявні знання. Дають новий досвід. Дозволяють відточити майстерність. Завжди цікаво дізнатися про інший підхід до однієї проблеми. Порівняти, як би ти розкрив тему і як це зробить хтось інший. У нас на роботі регулярно проводяться заняття для журналістів з техніки мови. Як би не смішно це звучало, але викладач навчає читати тексти. Так-так, телевізійних журналістів з багаторічним досвідом роботи вчать читати тексти. Адже глядача потрібно заманити, потрібно показати, що твій сюжет найголовніший та найцікавіший, будь то про песиків-котиків або чергову заяву заштатного політика. А ще регулярно проводяться майстер-класи від колег: як правильно писати сюжет, як правильно брати інтерв'ю, як правильно шукати героя, про собливість монтажу відеосюжету тощо. Це те, з чим стикаєшся мало не кожен день і думаєш, що вже досяг вершин. Але ні, завжди, виявляється, є чому повчитися.

Журналісти, яким доводиться працювати на національних телеканалах, стверджують, що тренінги для них вже стали рідною звичайною і досить поширеною. І це не тільки обмін досвідом і отри-

мання певних нових знань, а й праця над самим собою.

Олександр ВАСИЛЬЧЕНКО,
спеціальний кореспондент «Подорожисти» ТК Інтер

Здавалося б йдеши на семінар на тему «Інтерв'ю і як розташувати до себе людину» і думаєш, ну що я там нового дізнаюся? Я ж за 8 років вже стільки цих інтерв'ю записав. А ні, дізнаєшся купу нових підходів, секретів, гачків. І потім починаєш їх застосовувати на практиці. На жаль, часто ходити на семінари не виходить, в силу зайнятості. В основному, якщо і потрапляю на семінари, то це тоді, коли їх організують і проводять на каналі.

Журналіст – вічний учень. Тренінги ж дозволяють за короткий час отримати нову сучасну інформацію, познайомитися з поглядами різних експертів на те чи інше явище, з перших вуст дізнатися про якусь наявну проблему і шляхи її вирішення.

Тетяна КОМАРОВА,
кореспондент внутрішніх комунікацій ПАТ «Арселорміттал Кривий Ріг»

Цінність цих тренінгів в тому, що часто тренерами на них виступають ті, хто знає про проблеми з особистого досвіду, наприклад, люди, хворі на СНІД. Це найбільший досвід, адже це ті, хто готовий говорити про це, а в цій категорії не кожен готовий. Та й такі специфічні тренінги проводять в нестандартній формі, часто це рольові театр, тести. Що стосується тренінгів на тему пенітенціарної системи, то такі установи, як правило, закриті, а тренінг дозволяє туди потрапити. На таких тематичних тренінгах вчать мови спілкування з подібними категоріями, вимальовуються теми, які цікавлять героїв публікацій, з'являються можливості знайомитися зі світовим досвідом у цих питаннях.

Журналісти кажуть, що з тренінгів повертаєшся іншою, повною ідей людиною. Інколи саме тренінги настільки впливають на свідомість, що медійник

починає пробувати себе у інших сферах та галузях.

Ірина МОРОЗ,
автор документального циклу «Всупереч»

Мені пощастило побувати на значній кількості тренінгів, що давали можливість краще розкривати буденні теми, розумітися на сучасному законодавстві, судовій системі, правильно працювати з емоційною травмою та дітьми, які пережили страждання.

Найважливішим і мабуть знаковим для мене став семінар, що влаштувала для телевізійників команда німецьких фахівців «Deutsche Welle». Цей курс був покликаний розкрити секрети створення документального кіно і навчити журналістів шукати відповіді на складні питання, питання, що внесли розбрат у коліс єдиної держави. Об'єднавши в три команди телеканали зі Сходу та Заходу України, закордонні режисери намагались відшукати спільний погляд на сучасні події. Завдяки цьому курсу, що склався з трьох модулів: пошук та розробка тем, безпосередні зйомки, монтаж та презентація готової трилогії, я на все життя закохалася у документальне кіно. Це те, чого завжди не вистачало в моїй роботі, сповнений хаосу та хронічної нестачі часу. Це можливість «розгледіти» героя, поринути у його життя, подивитися на світ його очима та розказати історію без слів.

Результат вийшов пречудовий: фільм «Стіна» був показаний на міжнародних кінофестивалях в Німеччині, Польщі та Україні, був відзначений спеціальним дипломом журі на Міжнародному Одеському кінофестивалі. Далі був документальний цикл «Всупереч» на Дніпропетровському телеканалі. Два фільми з нього здобули перемогу у премії «Телетріумф», фільм «Капелан» посів перше місце на кінофестивалі «Світло».

Нині документальне кіно – це те, без чого я не можу жити, те, в чому я знайшла своє покликання і мабуть без того тренінгу так би і не відкрила цього в собі. Тож раджу колегам не втрачати жодної можливості відкрити щось нове для себе, можливо навіть своє інше «Я»

Слід також зазначити, що останнім часом багато уваги приділяється конфлікту на сході країни, безпеці журналістів у професійній діяльності й правильному висвітленню подій у зоні АТО.

І, як наслідок, дуже актуальними стали тренінги з даної тематики.

Максим ВОЛОБОЄВ,
спеціальний кореспондент журналіст «5 канал»

Журналістські тренінги – як спортзал для людей, які занадто довго сиділи на дивані. У якийсь момент просто відчуваєш – бракує якихось знань. Або чогось не вмієш, але хотів би навчитися. Тоді починаєш шукати по профільних групах і сайтах. І обов'язково щось знаходиш.

Проте так вийшло, що останні кілька тренінгів знайшли мене самі. Надійшли пропозиції від колег, і я не відмовився. Я разом з іншими журналістами доєднався до інтенсиву щодо порятунку поранених під час бойових дій. Інструктори першої домедичної допомоги показували як джугувати, тампонувати, робити штучне дихання, виносити травмованих з так званої «червоної зони». Один день – майже сто відсотків практики. Наступний тренінг був триденний. Як працювати у небезпечних умовах під час заворушень та різноманітних конфліктів, розповідали і дуже багато демонстрували на практиці британські «морські котики» у відставці. 40-50 відсотків практики, моделювання різних ситуацій. Пізніше – брав участь у кількадечному навчанні від Міністерства оборони для журналістів, які працюють у зоні АТО. Тут було більше ухилу у теорію, хоча також возили нас і на практичні заняття на один з діючих полігонів МО.

Кожен з цих тренінгів був для мене корисний. Не можу сказати, що усі набуті знання я застосовував у роботі. Дай Бог і не доведеться...

Тим, хто в журналістиці знаходиться досить багато часу, знайоме так зване відчуття «вигорання». Особливо, як зазначають колеги, коли мова йде про період 10-ти, а той більше років.

Наталія ТРОФИМОВА,
фрілансер

«Щоб уникнути таких моментів, важливо «підживлювати» свої знання та вміння, тим більше, що навіть наша галузь не стоїть на місці. Є спеціальні ор-

ганізації, які займаються тренінгами для журналістів. Інформацію про них легко можна знайти в соцмережах. Важливо вибрати те, що тобі цікаво.

Тенденція до самоосвіти і здобуття нових знань журналістами простежується не тільки в Україні. У Німеччині, наприклад, як і в нашій країні, існує безліч можливостей для цього. Журналісти розуміють, що для якості виробленого ними матеріалу дуже важливі практичні заняття і освіта, поліпшення і оновлення навичок у своїй кар'єрі. До того ж конкуренція підштовхує постійно змінювати методи роботи.

Юліан РЬОПКЕ,
політичний редактор найбільшого німецького видання Bild

У Німеччині існують безліч можливостей для журналіста тренувати й удосконалювати власне напрацьовані навички та вивчати нові. Багато із цих можливостей пропонують самі роботодавці, такі як будинки видавців чи телеканали, задіюючи для цього як власних експертів і журналістів, так і фахівців з інших компаній. Також деякі компанії пропонують можливості для навчання. Серед них, наприклад, Google, Facebook або аналітичні центри та незалежні експерти, які бажають показати журналістам останні події в інформаційному просторі і те, як останні можуть впоратися з ними у своїй повсякденній роботі. Деякі з цих пропозицій надаються безкоштовно, інші ж – за гроші. Зрештою, компанії і журналісти повинні самі переконатися, які пропозиції вони готові прийняти і які навички співробітників, як вони бачать, виникла необхідність розвивати, в залежності від місцевих і глобальних подій як в засобах масової інформації, так і в політичній сфері

Знайти той чи інший тренінг, майстер-клас чи семінар сьогодні не важко. Найпростіше – зробити запит в Інтернеті. Деякі запрошення приходять від професійних організацій, спілок та міжнародних товариств. До того ж, більшість навчальних програм є безкоштовними, вони фінансуються за рахунок грантів від міжнародних донорів.

Залишається одне – відповісти для себе на питання, чи потрібне це навчання. А це вже справа особиста.

Анна ОМБОДІ, 2-МК (маг.)

ОНЛАЙН-РАДІО – НОВИЙ ЕТАП РОЗВИТКУ УНІВЕРСИТЕТУ

У травні 2017 року на базі Луганського національного університету імені Тараса Шевченка було створено онлайн-радіо «Університетська хвиля».

Ідея організації навчальної радіостудії з'явилася минулого навчального року. Завдяки зусиллям проректора з науково-педагогічної роботи Олександра Сергійовича Меньяйленка та співробітників Центру інформаційних технологій було створено віртуальний майданчик, на якому з'явилася можливість оприлюднення різножанрових радіопрограм, починаючи від новинарних і закінчуючи культурно-просвітницькими.

За словами О. С. Меньяйленка, ідея створення FM-радіостанції в нашому університеті виникла ще у 2004 році. Для цього були створені необхідні технічні умови й зона мовлення могла сягати від 30 до 60 км. Але на той час не було необхідної команди, яка була б здатна реалізувати ідею. Наразі штат «Університетської хвилі» міцнішає. Ірина Бахмет – головний редактор «Університетської хвилі». Вона слідкує за програмним наповненням та оновленням музичних композицій на радіо.

«Сьогодні наше радіо повноцінно функціонує. Ми впевнено рухаємося вперед! І я впевнена, що з такою командою, з молодими та цілеспрямованими студентами-журналістами, зовсім скоро ми вийдемо на якісно новий рівень», – зазначила редакторка.

До команди приєдналися студенти спеціальності «Журналістика», для яких ця праця є великою можливістю здобути практичні навички, необхідні для майбутнього працевлаштування.

Так, студентка-другокурсниця Олена Смитаніна – авторка і ведуча культурно-просвітницької передачі «Світ професій». Третьокурсниця Марина Чумакова – ведуча новинарних програм. Другокурсник Артем Хорольський ініціатор створення спортивних новин, у яких розповідає не тільки про досягнення спортсменів нашого університету, але й акцентує увагу на перебігу подій в Україні. За його словами, працювати на радіо – це величезна можливість отримати досвід, який в подальшому стане в нагоді в професійній діяльності. Магістрант спеціальності «Медіакомунікації» Олег Черниш – технічний редактор проекту. До розробки концепції університетського онлайн-радіо активно долучилися й першокурсники.

Хто не йде вперед, той рухається назад.

До того ж «Університетська хвиля» є ефективною базою для проходження творчих виробничих практик для студентів журналістських спеціальностей. Тож, створена онлайн-радіостанція набирає обертів і стає все більш популярною не лише серед викладачів та співробітників університету, а й студентської молоді.

Дизайн сайту радіостанції – стильний та зрозумілий. Він дозволяє швидко знайти необхідну інформацію та прослухати потрібну передачу. Радіомовлення спрямовано на підтримку студентів та молоді Луганського національного університету імені Тараса Шевченка, ознайомлення абітурієнтів з умовами вступу та особливостями навчання в університеті.

У сучасних умовах евакуації інтернет-радіо є важливим та найбільш ефективним засобом комунікації. До того ж є фахівці, які здатні впроваджувати найбільш оригінальні ідеї у життя. «Головна перевага онлайн-радіо, – говорить проректор,

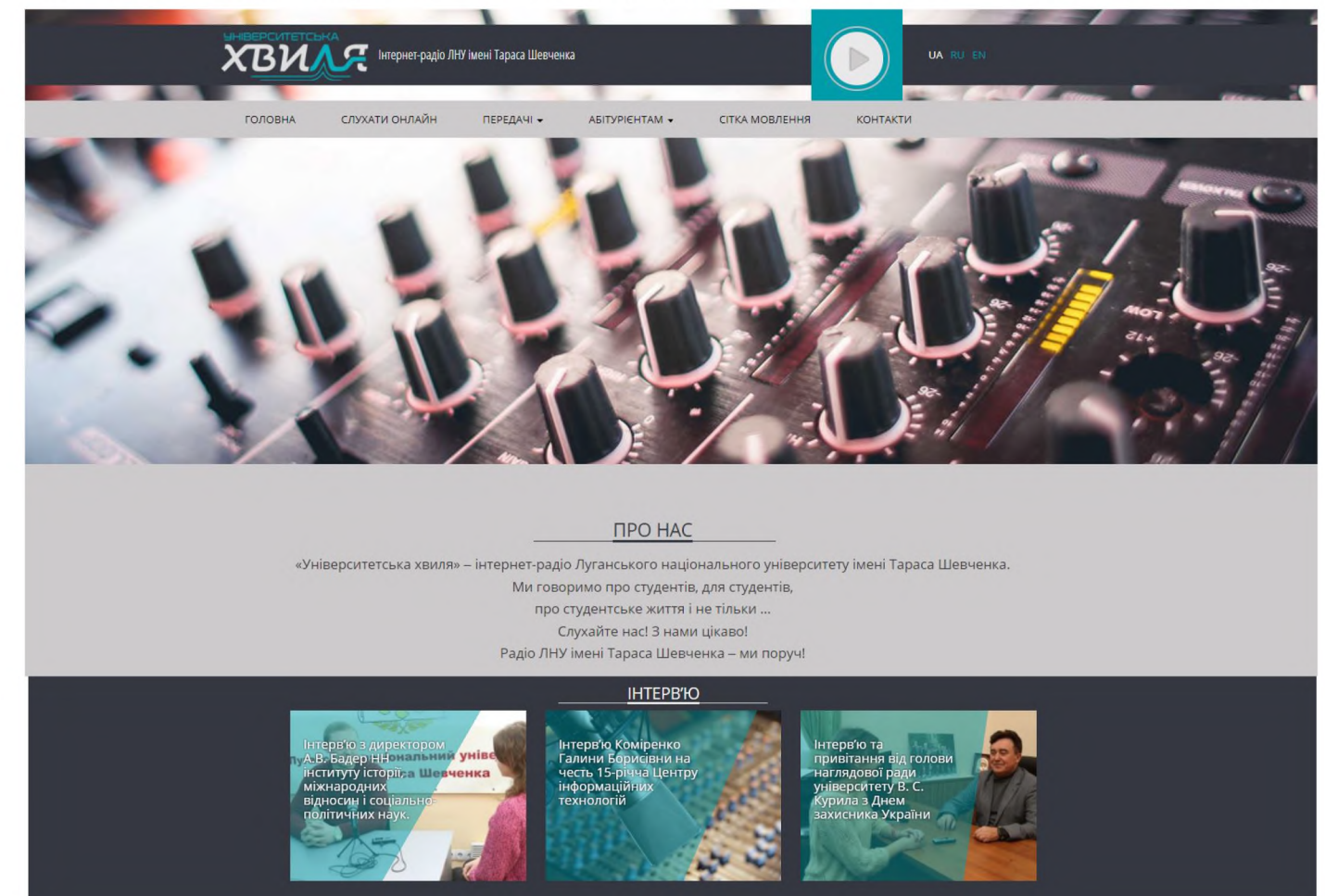
– це можливість прослухати будь-яку програму, яка була в ефірі, незалежно від місця перебування слухачів, єдина необхідна умова – доступ до всесвітньої мережі».

Свідченням розвитку «Університетської хвилі» є й поповнення обладнання. Дізнавшись про роботу радіостанції, спонсори подарували сучасний диктофон, який дозволяє записувати звук у відмінній якості

та створювати програми високого гатунку.

Наразі напружена робота на радіостанції триває. Кожного дня в ефірі звучать не тільки цікаві та ексклюзивні програми, але й інтерв'ю з відомими особистостями, які стануть цікавими студентам, учням, та всім мешканцям нашого регіону.

Олена СМІТАНІНА, 2-Ж

Єдиний спосіб зробити видатну роботу – щиро любити те, що робиш.

Безмежний Всесвіт Ігоря Михайлина

Невгамовно плине час...

Вітер забуття змитає з життєвої дороги сліди наших ніг, безперервно перетворюючи майбутнє на минуле. Однак серед нас існують люди, котрі за своє життя спромоглися розірвати це безкінечне коло, люди непідвласні часу, пам'ять про яких навіки залишиться в наших серцях. Безмежна скарбниця їх енциклопедичних знань передається з роду в рід, із покоління в покоління, сяючи на тлі надбань своїх попередників, а іноді й наступників.

Саме такою є наукова спадщина знаного професора з міжнародним ім'ям Ігоря Леонідовича Михайлина, який передчасно відійшов у вічність 5 листопада 2017 року.

У кожного студента журналістських спеціальностей відбулося заочне знайомство з доктором філологічних наук, професором, засновником і завідувачем кафедри журналістики Харківського національного університету ім. В. Каразіна, членом Національної спілки письменників України, головою Харківського історико-філологічного товариства Ігорем Михайлиним через його монументальні наукові праці, які в сумі сягають числа більшого за 300.

Надзвичайно вражає високий професіоналізм великого науковця, довершене знання широкого кола проблемних питань історії, теорії та практики журналістики та скрупульозність їх вивчення.

Нетлінність наукового доробку відомого професора зробило його прізвище для всіх нас вірцевим: високим і неосяжним.

Усі викладачі кафедри журналістики і видавничої справи особисто знайомі з професором І. Л. Михайли-

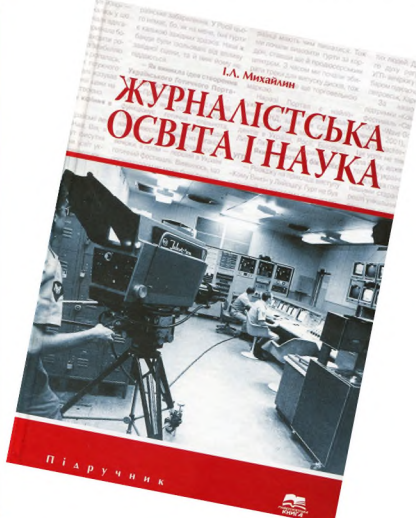
ним. Нікого не обійшов увагою мудрий науковець у підготовці дисертаційних досліджень, жодного не образив прискіпливістю, а навпаки, виявив мудрість і професіоналізм у справі творення молодих науковців.

Ігор Леонідович залишив у спогадах своїх колег приємне відчуття доброзичливості й гуманності, а його енергійність, спрага до життя й безмежна сила волі завжди надихатиме своїх наступників на нові й нові звершення.

Тож нехай пам'ять про знаного професора Ігоря Леонідовича Михайлина живе вічно, як і пролите світло його надзвичайно енциклопедичних знань у науку про журналістику.

К. М. Ульянова
кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент кафедри журналістики та видавничої справи

Єдиним мірилом часу є пам'ять.

ЄДНАЄ ВСЮ УКРАЇНУ

9 листопада в Україні традиційно святкують День української писемності й мови. Це знаменне свято було започатковане Указом Президента України в далекому 1997 році і відзначається на честь українського літописця Нестора – послідовника творців слов'янської писемності Кирила і Мефодія. Дослідники вважають, що саме з Нестора Літописця починається українська писемна мова.

З 2000-го року було закладено нову традицію – написання Всеукраїнського диктанту національної єдності, який звучить в ефірі Українського радіо. Це унікальна подія, мета якої –

об'єднання усіх небайдужих навколо українського слова. Викладачі та студенти Луганського національного університету імені Тараса Шевченка не могли оминати цієї традиції, долучившись до заходу, що відбувся в науковій бібліотеці Луганського національного університету імені Тараса Шевченка.

Відкрила захід декан факультету української філології та соціальних комунікацій Тетяна Степанівна Пінчук, розповівши про історію творення свята й цитуючи провідних ідеологів українського національного відродження. Так, девізом свята стали слова Дмитра Білоуса: «Через мову широко і правдиво відкривається наш білий світ».

Написання диктанту стало уособленням єдності не тільки нашої Батьківщини, а й Альма-матер, оскільки до акції долучилися представники навчально-наукових інститутів та факультетів, співробітники, студенти, які проявили духовну єдність з українським народом та національними традиціями і продемонстрували знання з правопису рідної мови. Цьогоріч писали диктант про багатство нашого народу – пісні. Обсяг тексту склав 150 слів.

По завершенню написання диктанту студенти поділились своїми враженнями. За їх словами, диктант був складним, але його написання – це чудова нагода поновити свої знання.

Серед переможців заходу – студенти нашого факультету:

Смитаніна Олена - студентка II курсу факультету української філології та соціальних комунікацій, спеціальності «Журналістика»

Черниченко Данило - студент II курсу факультету української філології та соціальних комунікацій, спеціальності «Журналістика»

Шальнев Олексій - магістрант II курсу навчально-наукового інституту педагогіки і психології, спеціальності «Психологія».

Бажаємо всім успіхів у вивченні української мови! Плекаймо рідне слово, осягаймо його глибину та велич!

Олена СМІТАНІНА, 2-Ж

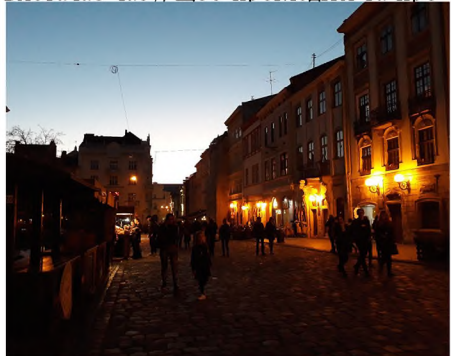
Рідна мова – мати єдності, батько громадянства і сторож держави.

ДИВО-ЛВІВ

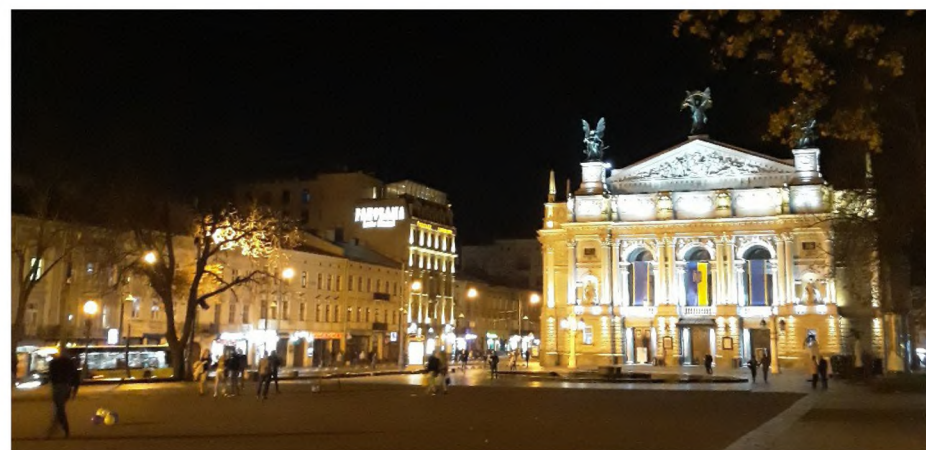
Львів – надзвичайно колоритне та досить калорійне місто. Це місце ендорфінів. Справжній шоколад, запашна кава, різноманітні пряники та смаколики... Навряд чи хтось перед цим утримається. Усе таке апетитне й смачне! Після візиту до міста Лева одразу ж треба сідати на дієту. А ще краще – не затиювати й починати все робити на місці.

Цікаві екскурсії Львовом допоможуть не лише скинути набрані кілограми, але й повернутися додому сповненим незабутніми враженнями і в гарному настрої.

Історичні пам'ятки, музеї, собори, костели, майстерні, кав'ярні, театри, каплиці, – розбігаються очі, і не вистачає часу, щоб прогледіти та про-

йнятися усією красою. А ще більше зануритися в казку допомагає прогулянка на верхом на конях вулицями

чарівного міста.

Увечері Львів одягається в романтичну атмосферу. Львів'яни та гості міста збираються на центральній вулиці. У них кожен день, немов свято. Звідусіль лунають звуки гітар, гармошок, сопілок, виконуються українські пісні, – це вуличні музиканти дарують свою творчість простим пересічним. Там, у Львові, це норма. Сувеніри, аніматори, іграшки... Дітлахам там не до суму. Та й дорослим є чим розважитися.

Там закохані, міцно тримаючись за руки, прогулюються вуличками під звуки музичних інструментів. А люди, які хочуть побути наодинці та подумати «про своє», просто сідають на лавочки й насолоджуються атмосферою, що панує у диво-місті.

Львів – це такий куточок, куди завжди хочеться повертатися знову і знову. У ньому все таке справжнє, невимушене. Там навіть любов до Батьківщини інакша: більш щира і прозора. Там цінують українські традиції. Українські костюми, національна атрибутика, усе витримано в патріотичних тонах. На кав'ярнях, магазинах написи – «Я люблю Україну», «Я люблю Львів»...

І дійсно, львів'яни щиро люблять своє місто. Вони пишаються його красою, дивовижною архітектурою, вузькими, але затишними вуличками. Вони цінують і поважають своє місто. Чисте і охайне місто, з прозорими помислами і добрими намірами...

Напевно, це мій рай.

Марта СІКОРСЬКА, 2-Ж

Все найкраще завжди поруч з тобою.

НА ВІЙНУ

Проводжала матір свого сина на війну,
Тремтіли руки, серце колотилось,
З очей лилися сльози, мов краплиночки дощу,
І шепотом за нього Господу молилась...

«Все добре, не хвилюйтесь, рідні,
Ще трішечки і повернуся вже назад,
Люблю, сумую й обіймаю міцно», -
Мовляв своїм батькам солдат...

Прожито рік у безвісті, немає сили:
Ні вісточки і жодного дзвінка.
Батьки від горя голови схилили:
«Немає більше нашого сінка».

Аж раптом хтось постукав в двері,
З'явився на порозі не юнак, а чоловік,
Тремтячі руки, біль на серці, сивий...
Страшні ті дні запам'ятає він на вік.

Марта СІКОРСЬКА, 2-Ж

ХМАРИ

Хмари, як пави, по небу плывуть,
Я задивився і мрію про себе.
У безтурботність з собою зовуть
В мирне, блакитне, закохане небо.

Серед пшеничного поля стою,
Золотом вбралося хлібне колосся.
Землю багату славлю своєю,
Щоб хліборобам заможнo жилося!

Хай не спіткає ніяка біда,
Лихо мій край стороною обходить.
Зміє турботи джерельна вода,
Вітер нехай всі печалі розгонить.

Де мені взяти два сильних крила,
З хмарами щоб облетіти всі землі.
Знаю, що кращого в світі нема,
Як край, де мамині усмішки теплі.

Хмари, куди ви? На захід? На схід?
Бачите всі ви народи й країни.
Знаю, що хоч облетіти весь світ,
Краща за все - це моя Батьківщина!

Ярослав ЯКОВЕНКО, 1-Ж

ЛУГАНЩИНО МОЯ

Луганщино моя, піснями солов'їними оспівана,
Луганщино моя, ти зорями ранковими омріяна.

Я до степів твоїх душею пригорнуся,
Води джерельної з криниченьки нап'юся.
Під шатром неба мирного безмежні ці поля.
Любов'ю ти завітчана, Луганщино моя!

Ярослав ЯКОВЕНКО, 1-Ж

У творчості набагато простіше зупинити мить.

Оновлення логотипу «Контакту»

Нові запити часу викликали необхідність часткового ребрендингу нашого часопису, зокрема оновлення його «фірмового стилю», графічного образу – логотипу, ініціатором якого став студент другого курсу спеціальності «Журналістика» Данило Черниченко.

До його розробки долучилося чимало студентів і магістрантів кафедри журналістики та видавничої справи, що викликало необхідність проведення внутрішньоредакційного конкурсу. Оцінювання наявних логотипів відбулося за трьома основними напрямками:

1. Графіка (графічний елемент чи зображення).
2. Типографіка (особливості шрифтів).
3. Колористика (колірна специфіка).

Третє місце

Третє місце в конкурсі посів логотип Данила Черниченка, виконаний з прив'язкою до специфіки масово-інформаційної діяльності, на що вказує символ встановлення контакту інтернет-зв'язку, зосереджений поперз літери «О». Виділення графічно частини слова «ТАК» має повноцінне значення вказівного прислівника і несе у собі спонукальну модальність.

Друге місце

Друге місце належить магістранту першого року навчання спеціальності «Медіакомунікації» Олегу Чернишу. Графічний елемент його логотипу, виявлений у вигляді зображення силуету Тараса Шевченка, є уособленням цілісності «університетської родини» нашої Альма-матер, символізує повагу до генія Шевченка, постать якого є прикладом для нащадків. Офіційний шрифт легко читається й має чіткі контури, цілком підходить для назви газети. Використані корпоративні кольори ЛНУ імені Тараса Шевченка створюють єдину систему дизайну в університеті та символізують його непересічний внесок у підготовку фахівців, у тому числі й працівників ЗМІ.

Перше місце

Переможницею конкурсу стала магістрантка другого року навчання спеціальності «Медіакомунікації» Трет'якова Юлія, посівши почесне перше місце. Графічний елемент її логотипу має безпосередню прив'язку до сучасного комунікаційного процесу, що виявляється в іконічних зображеннях чату чи діалогу в соціальних мережах. Шрифт світлого накреслення без засічок легко читається та цілком підходить для назви газети. Використані дещо видозмінені кольори українського прапора вказують на національну самобутність часопису, що яскраво відображає культурно-ідейну його концепцію.

Запропонований авторкою логотип вже пристосовано до чергового №4 «Контакту».

КОМТАКТ

Адреса: 92703, Луганська обл.,
м. Старобільськ, пл. Гоголя, 1
E-mail: journ.luguniv@gmail.com
Електронна версія видання:
http://luguniv.edu.ua/?page_id=10361

Кафедра журналістики та видавничої справи
ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

Головний редактор - Галич А. О.,

Редактор випуску - Ульянова К. М.,

Редактор від студентів: Сікорська М.,

Технічний, художній редактор - Трет'якова Ю.

Обсяг 16 ст.